

PRESSEMATERIALE:

made in copenhagen præsenterer

Mr. Graversen

En dokumentarfilm af Michael Graversen

Foto credit: made in copenhagen

**Verdenspremiere på CPH:DOX lørdag den 26. marts kl. 19.15 i Grand Teatret i Kbh.
Her vil hele familien Graversen være til stede.
Filmen er udtaget til NORDIC:DOX AWARD og POLITIKEN:DOX AWARD.**

Andre visninger under CPH:DOX.

Publicist: Line Bilenberg – line.bilenberg@gmail.com - +45 20710494 – jeg har link jeg kan sende på filmen.

Trailer: <https://vimeo.com/681390000>

Pressemateriale inkl. fotos: madeincopenhagen.dk under presse.

INDHOLD

Side 2	Indledning
Side 3	Synopsis
Side 3	Om de medvirkende i filmen
Side 4	Instruktørens tanker og motivation af Michael Graversen
Side 5	Fakta om børn, unge og kræft
Side 6	Michaels sygdomsforløb
Side 7	Korte biografier
Side 7	Om made in copenhagen
Side 7	Filmen er støttet af

INDLEDNING

I Danmark får ca. 200 børn fra 0-18 år hvert år konstateret kræft (tal fra Børnecancerfonden). I dag overlever 6 ud af 7 børn, som diagnosticeres med kræft.

Sådan var det ikke i starten af 80'erne, da den prisvindende instruktør Michael Graversen var barn. Som 4-årig bliver han diagnosticeret med Akut Lymfoblastær Leukæmi. Dengang var der en 50 procent chance for overlevelse og Michael er således "1. generationsoverlever".

Fem år med kemokure, hyppig isolation og en konstant angst for at deres barn skulle dø fulgte. De to forældre Astrid og Svend-Aage ændrede sig undervejs. Astrid kastede sig ind i rollen som sygepasser. Og Svend-Aage isolerede sig derhjemme og begyndte at drikke, mistede sin forretning og fik ordineret stærk nervemedicin, som han blev afhængig af. En dag får Astrid nok og stiller Svend-Aage stolen for døren – nu må han stoppe. Det gør han. Men familietraumatet fra dengang hænger ved. Både hos den nu voksne Michael, som kæmper med psykiske problemer – men også hos de to forældre, som har mistet deres connection undervejs.

Mr. Graversen sætter fokus på de mange familier, der lever med følgerne af en kræftsygdom hos deres børn. Det er en universel fortælling om at finde hinanden igen, om alt det usagte, om angsten for at miste, men også om at tro på familiebåndet, om at tro på kærligheden.

Svend-Aage er nemlig opsat på at vinde sin kone tilbage, der ellers er mest optaget af familiens hund. Men da deres hus skal sælges, skal der ryddet op i også i det "hemmelige værelse" og i den forbindelse tænder Michael Graversen for sit kamera og følger sine forældres forsøg på at finde tilbage til kærligheden og der hvor de var – før Michael blev syg.

Michael Graversen skriver blandt andet i sit instruktør-skriv side 4:

"Filmen er samtidig en universel historie om hvordan en krise påvirker en familie og hvordan vi som familie takler en krise. Det er vigtigt at få talt om familietraumer, og erkende fejl og svigt – også selvom det er mange år siden og man tænker det hører fortiden til.

Filmen er derfor ultimativt en kærlighedshistorie om hvor svært det er at tilgive efter at have oplevet et svigt der har rodfæstet sig over årtier. Samt en påmindelse om at det aldrig er for sent at gøre comeback i livet eller sige undskyld og erkende sine fejl, selvom man er kommet ind i sit livs efterår."

SYNOPSIS

Da Michael besøger sit barndomshjem i Grindsted, mødes han af en forvandlet far. Fri fra et årelangt misbrug af alkohol og sløvende piller er Svend-Aage pludselig fuld af energi – i stærk kontrast til den fraværende far Michael oplevede gennem sin barndom. Svend-Aage genopliver sin passion for tøj og er fast besluttet på at vinde sin kones kærlighed tilbage. I årenes løb er hun dog blevet mere optaget af hunden Lexus og har svært ved at lukke sin mand ind i sit liv igen – til trods for talrige akavede forsøg fra Svend-Aages side. Da huset sættes til salg og et helt livs sirligt arkiverede minder pakkes i kasser, træder konturerne af et familietraume fra Michaels barndom frem. Som 4-årig blev Michael diagnosticeret med kræft og fem år fulgte med kemokure, hyppig isolation og frygten for at dø. Det ændrede for altid familiemønstret hos Familien Graversen, men med flytningen øjner Svend-Aage en chance for at tage hånd om fortidens svigt og gribe muligheden for en ny chance i livet.

OM DE MEDVIRKENDE I FILMEN

Svend-Aage Graversen

Født i Ølgod i 1952. Hans far havde en cykelforretning i Ølgod og mor var SoSu medhjælper. Faderens bror var landmand og det var meningen at Svend-Aage skulle overtage familiens gård.

Svend-Aage gik i stedet lære i den lokale tøjforretning som tøjsælger og fik hurtigt succes i faget. Han blev 1. mand i flere forretninger og indkøber for kæden af "Mr." forretninger i Danmark.

I starten af 80'erne åbnede han "Mr. Graversen" i Ølgod og blev medlem af Round Table foreningen for succesfulde forretningsfolk.

Efter sønnens kræftsygdom og en hård lokal konkurrence gik han konkurs med tøjforretningen i 1984. Han fik en lang række nervemedicin som senere skulle vise sig af være fejlmedicinering og flere præperater blev taget af markedet, da de var for vanedannende. I 2000 blev han indlagt på en psykiatrisk klinik i Hviding for angst og depression. Sideløbende med nervemedicinen udviklede Svend-Aage også et alkoholmisbrug.

Svend-Aage forsøgte sig uden den store succes med forskellige andre forretningseventyr, et døgn- og minimarked i Grindsted, hvor familien flyttede til og som forsikrings-sælger, men han lykkedes ikke for alvor med at komme tilbage. I starten af hans 50'ere blev han førtidspensionist.

Han har efterfølgende trappet ud af sit forbrug af nervemedicin og kommet ud af sit alkoholmisbrug.

Han bor nu med konen Astrid i Jægerspris, hvor han er engageret i flere sociale foreninger.

Astrid Graversen

Født i Gaarde i 1955. Har en storebror og storesøster.

Astrid kommer fra trange kår i en lille by udenfor Ølgod. Hendes far arbejdede på det lokale teglværk og moderen var syg og sengeliggende med en manio-depressiv lidelse meget af Astrids barndom.

Som den eneste i familien fik Astrid mulighed for at læse videre efter folkeskolen. Hun fik en Real eksamen og blev udlært som advokatsekretær i Tønder, hvor hun sammen med sin mand Svend-Aage fik sønnen Michael i 1980. Da Michael blev alvorlig syg tog Astrid orlov i fem år for at passe på ham.

Hun fortsatte som advokat sekretær i Varde, Esbjerg og Vejen inden hun gik på efterløn for et par år siden. Hun har igennem en årrække engageret sig i den lokale agility klub, hvor hun foruden foreningsarbejde dyrker agility på konkurrenceplan og har været med til Danmarks mesterskaberne adskillige gange.

Astrid mistede begge sine forældre halvvejs gennem sønnens kræftforløb. Astrid bor nu i Jægerspris, hvor hun stadig går til Agility, men ikke så ofte som i Grindsted.

INSTRUKTØRENS TANKER OG MOTIVATION

Af Michael Graversen

”Som barn husker jeg at mine forældre havde et godt liv – de var glade og udadvendte og sociale.

Men det ændrede sig brat i 1984. Jeg var fire år og havde influenza, som så mange af de andre børn på det tidspunkt. Men tiden gik og influenzaen ville ikke gå væk. Mine forældre tog mig til lægen som senere troppede op foran vores dør for grådbetyngt at fortælle, at det ikke var en almindelig influenza. Vi boede i Tønder og jeg blev i al hast kørt til og indlagt på Odense Universitetshospitals afdeling H2. Efter få dage kom dommen; jeg havde akut leukæmi. Kun 150 ud af 100.000 børn får kræft hvert år og jeg var én af dem. Dengang var der ikke mange som overlevede.

Tre år fulgte med kemokure, hyppig isolation og frygten for at dø. Efter de tre års kur havde jeg stadig noget kræft tilbage i min ene testikel. Så den blev fjernet og jeg måtte tage to år mere i den ubærlige trædemølle af opkast, anafylaktiske choks og udmattelse, hvor tiden blev brugt på at se tælle prikker i loftet indtil mine tal var gode nok til at jeg måtte komme hjem.

Mine forældre ændrede sig i de år. Min mor kastede sig ind i rollen som sygepasser. Hun var der bogstaveligt talt sammen med mig 24 timer i døgnet. Hun tog skyklapper på og havde en ”tyrkeretro” på, at det nok skulle gå. Min far derimod isolerede sig derhjemme. Han begyndte at drikke, mistede sin forretning og fik ordineret stærk nervemedicin som han blev afhængig af. Min mor gav mig tryghed, omsorg og kærlighed, mens min far var fraværende og til tider ynkelig og fuld af selvmedlidenhed, når han blev fuld.

I 1989 blev jeg endelig erklæret rask. Efter fem år. Men selvom jeg var rask betød det ikke at sygdommen forsvandt. Den havde kastet anker i min familie. Min fars nedtur fortsatte i årene efter og han forsvandt mere ind i en døs af piller og alkohol, mens min mors fokus forblev på mig.

De efterfølgende år efter jeg blev rask var præget af angst og tvangstanker og en følelse af at være anderledes end mine jævnaldrende. Mere vidende om livets skrøbelige side. Mere voksen. Og også mere uerfaren. Mere forsigtig og mere tænkende. Da jeg flyttede hjemmefra dyrkede jeg friheden og fortrængte min sygdomshistorie. Jeg dyrkede de intense følelser, fester og masser af alkohol, stoffer og cigaretter. Først i Oslo og senere i København, indtil jeg mødte min kone, Cecilie og vi fik min søn Sophus, hvor jeg satte farten ned. At blive far var i sig selv et mirakel, da jeg altid har fået at vide, at jeg ikke kunne blive far pga. min kemobehandling.

I årene efter jeg blev far, i mine slut 20'ere, bankede fortidens dæmoner på igen. Angsten kom stærkere tilbage, jeg havde lange perioder uden søvn og et tvangsfokus på sundhed. Det udviklede sig til en stærk angst og depression og jeg fik et sammenbrud, hvor jeg blev indlagt på et psykiatrisk hospital i Hvidovre i 2009. Det var tydeligt at angsten kunne spores tilbage til min kræftsygdom som barn. Her havde jeg flere traumatiserende oplevelser, hvor jeg var ved at dø. Efter en hård og lang kamp tilbage til livet med god hjælp af medicin og et års forløb en psykolog opstod et behov for at fortælle min historie. Jeg endte med at

rette kameraet mod mine forældre og der opstod en undersøgelse af hvilke spor sygdommen og traumet har sat i vores lille familie.

Mine forældre er blevet sammen til trods for min fars misbrug, der eskalerede igennem årene. Indtil en dag, hvor min mor sagde hun ville forlade ham, hvis han ikke gjorde noget ved det. Men det er ikke nemt at vende tilbage efter at være fraværende i så mange år og jeg kunne mærke på min mor, hvor meget min fars svigt stadig sidder i hende.

Da jeg havde kræft var der ikke mange som overlevede. Jeg havde selv 50 procent chance for at overleve, men mange af de andre børn var ikke så heldige som mig. Fokuset var på overlevelse og ikke så meget på hvilke mennesker der kom ud i den anden side og hvordan den langsigtede påvirkning på en familie er. For historien er jo i udgangspunktet positiv. Jeg overlevede. Mine forældres søn overlevede. Men virkeligheden er meget mere kompliceret. Det kan sætte dybe spor og ar i en familie at være igennem det vi har.

Det var først i 80'erne at børn for alvor begyndte at overleve kræft og jeg er det man kalder en 1. generationsoverlever. Dokumentarfilm om børnekræft har ofte været fortalt fra forældre perspektivet og det er mig bekendt første gang en person, der har overlevet børnekræft fortæller sin egen historie i dokumentarfilm formatet.

Jeg håber at filmen kan starte en samtale om dette og være med til at skabe mere fokus på at man behandler både børn og familier til at blive hele mennesker og tager hånd om traumer tidligt. Det er mere relevant end før at tale om tiden efter børnekræft, da 85 procent børn i dag overlever deres kræftsygdom. Via blikket på min egen familie undersøger jeg, hvordan en sygdom stadig er til stede 30 år efter den burde være forsvundet. I relationerne, minderne og følelserne i nutiden.

Filmen er samtidig en universiel historie om hvordan en krise påvirker en familie og hvordan vi som familie takler en krise. Det er vigtigt at få talt om familietraumer, og erkende fejl og svigt – også selvom det er mange år siden og man tænker det hører fortiden til.

Filmen er derfor ultimativt en kærlighedshistorie om hvor svært det er at tilgive efter at have oplevet et svigt der har rod fæstet sig over årtier. Samt en påmindelse om at det aldrig er for sent at gøre comeback i livet eller sige undskyld og erkende sine fejl, selvom man er kommet ind i sit livs efterår.”

FAKTA OMKRING BØRN, UNGE OG KRÆFT

- Omkring 380 danske børn og unge under 25 år får hvert år konstateret kræft. (kilde: cancer.dk)
- De to mest almindelige kræftformer hos børn mellem 0-18 år er leukæmi, også kendt som blodkræft, og kræft i hjernen. De to kræfttyper står tilsammen for over halvdelen af tilfældene. Herudover kommer kræft i bindevæv og nyrekræft. (kilde: cancer.dk)
- I dag overlever 6 ud af 7 børn, som diagnosticeres med kræft. (kilde: cancer.dk)
- Overlevelsen er steget fra 40 pct. fra 1970'erne til 87 pct. i dag. (kilde: cancer.dk)

- Behandlingen for børn og unge er ofte meget intensiv, og afhængig af kræftformen varer behandlingerne mellem et halvt år til 2,5 år. (kilde: cancer.dk)
- Mere end 50 pct. af alle børnekræftoverlevende oplever senfølger, som konsekvens af deres behandlingsforløb. (kilde: cancer.dk)
- Senfølgerne kan bl.a. vise sig ved, at barnet har problemer med vækst, udvikling, organfunktion og at få børn, anden kræftform samt at de får psykiske følger. (kilde: cancer.dk)

MICHAELS SYGDOMSFORLØB

- I 1984 blev Michael syg med influenza lignende symptomer. Da det ikke ville gå væk tog Michaels forældre ham til lægen. Senere samme aften dukkede han op ved familiens hus i Tønder og sagde at Michael i al hast skulle til Odense Universitetshospital.
- På Odense Universitetshospital blev Michael diagnosticeret med Akut Lymfoblastær Leukæmi.
- Michael blev sat i gang med kemobehandling, der varede i fem år.
- I de afsluttende prøver fandt man mere kræft og han skulle i gang med et nyt forløb i yderligere to år. En ny tysk kur var kommet på markedet og den viste sig effektiv.
- Under forløbet fik Michael to anafylaktiske chok, hvor han var ved at dø som en reaktion på medicinen.
- Han var ikke i skole i hele 1. klasse og modtog hjemmeundervisning i årene hvor han var syg.
- Kemobehandlingen medførte utallige og langvarige indlæggelser i isolation.
- Michael fik ofte bivirkninger af behandlingen som han blev meget syg af.
- I 1970'erne og 80'erne begyndte de første patienter at overleve diagnosen og Michael er 1. generationsoverlever. Der var en 50 procent chance for overlevelse.
- I 1989 blev Michael erklæret rask efter fem års kræftsygdom
- Han fortsatte med at gå til kontrol indtil han blev 18 år – herefter fortsatte han på Senfølgeklinikken på Riget indtil han blev 40 år.
- I årene efter behandlingen udviklede Michael stærk panikangst og OCD. Han fik ikke behandling for det, men det medførte flere indlæggelser og sociale udfordringer.
- På trods af at have fået at vide at han ikke kunne få børn pga. kemobehandlingen fik Michael i 2006 sønnen Sophus og i 2012 Cornelius.

- I 2009 vendte dødsangsten tilbage og efter et længere forløb med sygdomsangst, sundhedsfokus og søvnproblemer blev Michael indlagt på en psykiatrisk klinik for angst og depression. Han gik efterfølgende i et års forløb hos en psykolog.

KORTE BIOGRAFIER

Instruktør Michael Graversen (f. 1980) er en prisvindende dokumentarinstruktør og forfatter. Siden portrættet af et børne asylcenter "Ingenmandsland" (2013) har Graversen beskæftiget sig en del med migrations- og flygtningeproblematikker – både som offentlig debattør og instruktør. "Ingenmandsland" blev udvalgt til IDFA og vandt priser ved festivaler i Hamborg, Teheran og Beograd. I "Drømmen om Danmark" (2016) følger Graversen gennem fire år en afvist afghansk drengs skyggetilværelse i Europa. Filmen blev udvalgt til 30+ festivaler, nomineret til en FACT Award ved CPH:DOX og vandt flere priser bl.a. for Best Feature Documentary ved, Nordamerikas største filmfestival for børn og unge, Chicago International Children's Film Festival og Amnesty International Award i Giffoni. I 2022 udkommer Graversens med tre nye film. "Aya", "Ghosts of Moria" og "Mr. Graversens", som er instruktørens første personlige film. Graversen er uddannet fra National Film School i Beaconsfield med en kandidat i Documentary Directing og en BA fra Københavns Universitet i Film, Medie og Psykologi. Foruden sit virke som filminstruktør har Graversen udgivet bøgerne "Moria in Memmoriem" og "De uledsagedes bog": For sidstnævnte modtog han Benny Andersen Prisen 2020.

Producer Mathilde Hvid Lippmann (f. 1976) har en BA i Film – og Medievidenskab fra Københavns Universitet fra 2007. Hun er tilknyttet Made in Copenhagen som producer, arbejder ofte sammen med nyere talenter og har to gange vundet Robert for bedste korte dokumentarfilm - begge af debuterende instruktører. Senest stod hun bag "Min Bror, Mit Hjem" (2021), der vandt Salaam Prisen og var nomineret til NORDIC:DOX Award ved CPH:DOX samt "Klub Kranium" (2021), der konkurrerede ved Hot Docs, blev nomineret til en Robert for bedste dokumentar og vandt Politiken Danish:DOX Award ved CPH:DOX.

OM made in copenhagen

Produktionsselskabet made in copenhagen arbejder med et stærkt miks af erfarne instruktører og nye talenter. Selskabet har et solidt fundament i et voksende internationalt netværk. Det blev grundlagt i 2010 af producer Helle Faber, som også er administrerende direktør for selskabet. Selskabet står bl.a. bag dokumentarfilm som "Skál" (2021), "Klub Kranium" (2021), "Lever, Elsker, Savner" (2020), "Q's Barbershop" (2019), "Et Ægte Par" (2019), "En Fremmed Flytter Ind" (2017) og "Mig og Min Far – hvem fanden gider at klappe?" (2014).

FILMEN ER STØTTET AF

Filmen er støttet af Det Danske Filminstitut ved Cecilia Lidin, DR ved Anders Thomsen og Børnecancerfonden.